

Ulla-Mari Kivi

Postinkantaja ja muita kertomuksia

Postinkantaja ja
muuta kertomuksia

Kiitokset rakkailleni.

Ilman teitä elämä olisi kuin puuton metsä.

Lämmin kiitos Jaanalle ja Jormalle, että jaksoitte
ottaa kiinni kirjoitusvirheitäni.

Ulla-Mari Kivi

Postinkantaja ja
muita kertomuksia

© 2024 Ulla-Mari Kivi

Kannen suunnittelu ja kuva: Ulla-Mari Kivi

Kannen kuvassa Jaakkolan talo, Kairala

Sisuksen taitto: Ulla-Mari Kivi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7149-5

Sisällys

Turvassa	7
Hiljaiset	13
Perillä	20
Päätös	31
Postinkantaja	47
Turistit	56
Tyyny	69
Yöpyjät	76
Nimettömät	87
Elämänpinna	94
Kadonnut	103
Nimettömät 2	112
Mökkitie	120
Lauteilla	130
Askel	139
Näyttely	148

Turvassa

Matti istuutui lattialle ja veti polvet niin lähelle vartaloa, että oli helppoa kietoa kädet niiden ympärille. Hän keinutti hitaasti itseään. Sydämen syke kumisi korvissa. Se kuulosti siltä kuin joku löisi tahtia tamburiinilla. Se toi mieleen koulun liikuntatunnit. Hän ei ollut pitänyt niistä.

Hän oli ollut pienikokoinen ja heiveröinen lapsi, jota etenkin telinevoimistelu kauhistutti. Kun muut olivat hyppineet reippaasti hevoselle ja tehneet kieppejä voimistelurei-
kaissa, Matti oli seisonut sivummalla epävarmana niin kauan kuin opettaja oli pakottanut hänet yrittämään. Hän oli ollut kömpelö ja oli huomannut, miten muut lapset tuijottivat häntä.

Hänestä ei tullut koskaan motorisesti taitavaa. Opiskeluajan ja armeijan jälkeen hänestä oli helpottavaa, kun pakkoliikunta oli mahdollista jättää taakse. Hän ei käynyt punttisallilla, ei treenannut maratonia, ei pelannut tennistä kuten työkaverit, jotka jaksoivat aluksi pyytää usein Mattia mukaan erilaisiin liikuntaharrastuksiin, joihin liittyi myös saunaillet tai pubiolut. Matti ei lähtenyt ja kukaan ei enää kysellytkään.

Matti ei ollut pahoillaan tai oli toisaalta, sillä hän piti useimmista työkavereistaan. Hän vain jäi jollain tapaa yksin työyhteisössä. Se tosin oli aika tavallista esihenkilöasemassa olevalle henkilölle. Pomo ei ollut yleensä se, jolle juoruiltiin tai kerrottiin hauskoista kapakkareissuista ja lasten syntymäpäivistä. Kuitenkin hän tiesi, että häntä arvostettiin reiluna tyyppinä. Sen piti riittää.

Se oli riittänyt, mutta riittäisikö arvostusta enää jatkossa. Matti ei tiennyt, miten voisi luovia tilanteessa, joka oli niin mahdoton. Hän yritti ajatella luovasti ja etsiä ratkaisuja. Vuori oli edessä, se oli iso kuin Norjan Galdhøpiggen, sitä ei voinut ylittää. Mahdoton tehtävä. Matista tuntui, että mikään terapeutti ei pystyisi ratkaisemaan hänen ongelmansa. Akin päätös oli epäreilu. Asioista pitäisi keskustella eikä tehdä omia päätöksiä, joista sitten vain ilmoitettiin muille. Matti ei olisi toiminut Akin lailla. Ei missään tapauksessa.

Lattia tuntui hieman viileältä ja kovalta takamuksen alla, mutta Matista tuntui, että hän ei uskalla liikahtaa vähäkään. Hän puuskutti ja yritti tasoittaa hengitystään. Hän piti silmiään kiinni ja yritti sulkea kaiken pois. Syke alkoi vähitellen tasaantua.

Iltapäivä oli jo pitkällä. Hän avasi silmänsä. Pienestä ikkunasta tuli enää niukasti valoa. Hän nojautui hieman taaksepäin. Hänen yläpuolellaan roikkuivat Tiian jakut, tunikat, hameet siistinä, tiukkana rivinä vaatetangossa. Matti ajatteli, että olisi aika nousta ylös, mutta tunsu samalla, että se oli edelleen mahdoton ajatus. Jalat tuntuivat voimattomille. Oli parempi vain olla paikallaan ja antaa ajan kulua.

Aki oli Matin esihenkilö. Nuori, vasta kauppakorkeasta valmistunut ja kaikesta innoissaan. Toisinaan Matti kaipasi Moilasta, Akin edeltäjää. Moilanen oli vanhan liiton johtaja, auktoriteetti, mutta neuvotteleva ja kohteli alaisiaan tasavertaisesti. Aki puolestaan oli kaikkien kaveri ja hiukan pinnallinen Matin mielestä. Matti tiesi, mikä Akissa vaivasi eniten. Se oli Akin sporttisuus. Matti ei kestänyt sitä. Hän ei ollut kuitenkaan osannut odottaa, että Aki tekisi myös yksin ratkaisuja, jotka koskivat kaikkia neuvottelematta. Hyvä johtaja ei tee niin.

Matin osastolla työskenteli kahdeksan henkilöä. Matti oli lähiesihenkilö. Akilla oli puolestaan heidän osastonsa lisäksi kaksi muuta talon osastoa alaisinaan ja myös yksi osasto Raahen toimipisteessä. Miksi Aki oli valinnut juuri heidän osastonsa? Se oli Matille valtava pettymys. Kun Aki oli ottanut asian puheeksi iltapäivän palaverissa, Matista oli tuntunut, ettei hän osaa enää ovesta ulos. Hän oli istunut

kokoushuoneessa vielä sen jälkeen, kun muut olivat keränneet esityslistansa, sammuttaneet tietokoneensa ja lähteneet kahville.

Kun kokoushuone tyhjeni, Matti kokosi itsensä ja poistui työpaikalta. Hän ajoi suoraan kotiin, jossa hän jätti tietokone-laukun eteiseen, potkaisi kengät jalasta ja kiirehti turvaan ennen kuin sydän hajoaisi. Sydän selvisi. Se pumppasi verta tasaisesti palaamatta Matin kiihtyneeseen tilaan. Matti oli kiitollinen vahvasta sydämostään, että hänessä oli edes sen verran vahvuutta ja muutakin kuin etevä matikkapää.

Multisport-kisa. Extreme-lajeja. Matti ja Matin osasto joukkueena muiden firmojen joukkueita vastaan. Fatbikeja, melontaa, seikkailuliikuntaa Aki oli kertonut lähes täristerin innostuksesta. Moni muukin oli innostunut ajatuksesta ja etenkin siitä, että kokonaisen työpäivän voisi kuitata urheilemalla päivän firman piikkiin. Paikalle tulisi maakuntalehti tekemään juttua kisoista. Matti oli ansassa. Hän ei voinut työroolinsa takia kieltäytyä osallistumasta. Se olisi huono viesti alaisille. Hän ei vain tiennyt, miten selviytyisi kaikesta.

Hän ei huomannut ajankulua, vaan oli jämähtänyt paikoilleen. Kännykkäkin oli jäänyt takintaskuun. Hän kuuli, miten ulko-ovi paukahti ja Tiian napakat askeleet keittiöön. Nyt pitäisi lähteä kysymään Tiialta, miten hänen päivänsä oli

Postinkantaja ja muita kertomuksia on Ulla-Mari Kiven neljäs novellikokoelma. Hän kirjoittanut myös romaaneja.

Kirja kertoo ihmisistä, jotka ovat jokaista lähellä. He jakavat työpaikan kanssasi, ovat sukulaisiasi tai asuvat naapurinasi. Tarinoiden henkilöt kaipaavat muutosta elämäänsä, joutuvat yllättäviin tilanteisiin ja tekevät merkittäviä ratkaisuja.

Novellien tunnelma vaihtelee surusta iloon ja jossain pilkahtaa huumorikin. Matkustat henkilöiden mukana Kainuuseen, Pohjois-Pohjanmaalle ja Lappiin tai Suomen rajojen ulkopuolella.

Miksi tyynyä tarvitaan koulussa? Miksi on turha soittaa poliisille? Miksi on epämiellyttävää seisoa kassajonossa? Ja miksi saunassa on joskus tukalan kuuma?

BoD

9

789528

071495